

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zast. Mgr. Petrem Miketou, advokátem, se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 22. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/63621-923/51-2, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/6131/13/9S-MSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2017, č. j. 20 Ad 48/2016 – 73, ve znění opravného usnesení ze dne 21. 12. 2017, č. j. 20 Ad 48/2016 – 87,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Petru Miketovi, advokátu, se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti v částce celkem 1.573 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/6131/13/9S-MSK, sp. zn. SZ/805/2013/9S-MSK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 4. 3. 2013, č. j.

102887/13/OT, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 30. 10. 2012.

[2] Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/63621-923/51-2, ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2016, č. j. MPSV-2016/40752-923, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení ode dne 30. 10. 2012, o níž bylo rozhodnuto výše uvedeným rozhodnutím žalovaného s odůvodněním, že z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně předložila další nové skutečnosti či důkazy prokazující trvání nájemního či vlastnického práva k předmětnému bytu. Nebyly tak splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Žalobkyně proti těmto rozhodnutím podala žalobu, v níž uvedla, že naposledy uvedené rozhodnutí žalovaného se opírá o nepravdivé důkazy a nerespektuje zákonem stanovené podmínky. Vyjádřila přesvědčení, že je jí upíráno právo na bydlení a že řádně osvědčila podmínky potřebné pro rozhodnutí o poskytnutí příspěvku na bydlení.

[4] Krajský soud v Ostravě shora uvedeným rozsudkem výrokem I. žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016 zamítl, výrokem II. žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013 odmítl a dále žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení a ustanovenému zástupci žalobkyně přiznal odměnu za zastupování.

[5] Krajský soud shledal, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobkyně totiž brojí pouze proti právnímu posouzení věci a nepředkládá žádné nové důkazy, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013. Žalobu v části směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaného krajský soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) pro překážku věci rozhodnuté, neboť toto rozhodnutí již přezkoumal v rozsudku ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. 38 Ad 24/2013.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti výroku I. uvedeného rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v níž namítala, že žalovaný se nedostatečným způsobem vypořádal s argumentací žalobkyně, v níž namítala, že zde existují nové skutečnosti, které mohou pro žalobkyni vést k příznivějšímu rozhodnutí ve věci příspěvku na bydlení. Těmito novými skutečnostmi je zejména otázka podmínek významných při posuzování trvání nájemního vztahu k předmětnému bytu, zejména pak otázka bydlení v bytě po ukončení nájemního vztahu. Touto otázkou se žalovaný vůbec nezabýval a pouze konstatoval znění zákona, aniž by se řádně vypořádal s argumentací stěžovatelky. Krajský soud nemůže nahradit zákonnost správního rozhodnutí tím, že sám nahradí činnost správního orgánu a nahradí nedostatek jeho odůvodnění svojí právní argumentací. Takovýto postup považuje žalobkyně ze strany krajského soudu za nezákonný.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda žalovaný postupoval správně, když zamítl žádost žalobkyně o obnovu řízení ve věci žádosti žalobkyně o příspěvek na bydlení ode dne 30. 10. 2012.

[10] Podle § 100 odst. 1 správního řádu, *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

[11] Žalovaný v rozhodnutí 7. 3. 2016, č. j. MPSV-2016/40752-923, jímž zamítl žádost žalobkyně o obnovu řízení, poukázal na obsah žádosti žalobkyně o obnovu řízení a konstatoval, že podmínky pro obnovu řízení uvedené v § 100 odst. 1 a 2 správního řádu nebyly naplněny, neboť podáním žalobkyně nevyšly najevo žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobkyně nemohla uplatnit.

[12] V rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, jímž ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozklad proti výše uvedenému rozhodnutí, žalovaný poukázal na tvrzení žalobkyně uvedené v rozkladu, relevantní právní úpravu a konstatoval, že z obsahu spisu nevyplývá, že by stěžovatelka předložila další nové skutečnosti prokazující trvání nájemního či vlastního práva k předmětnému bytu, a stěžovatelce tudíž nelze vyhovět a obnovit řízení ve věci žádosti o příspěvek na bydlení od 30. 10. 2012. Žalovaný uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

[13] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se zabývaly skutečnostmi uvedenými v podáních žalobkyně a vyhodnotily je tím způsobem, že tyto skutečnosti neodůvodňují obnovu řízení, neboť se nejedná o skutečnosti ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu. Správní orgány se tudíž skutečnostmi uváděnými stěžovatelkou zabývaly z hlediska toho, zda se jedná o nové skutečnosti odůvodňující obnovu řízení a správně je vyhodnotily podle relevantní právní úpravy. Odůvodnění správních orgánů obou stupňů je velice stručné, nikoli však nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že se žalovaný řádně nevypořádal s argumentací žalobkyně.

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na podmínky významné pro posouzení trvání nájemního vztahu k předmětnému bytu a oprávnění nájemce bydlet v bytě po ukončení nájemního vztahu. Těmito skutečnostmi se však žalovaný zabýval již v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013. Nejedná se tudíž o skutečnosti ve smyslu § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které stěžovatelka nemohla v původním řízení uplatnit. Nejvyššímu správnímu soudu je ostatně z úřední činnost známo, že stěžovatelka na tyto skutečnosti neustále a opakovaně poukazuje v poměrně velkém počtu řízení.

[15] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelka v podstatě brojí proti právnímu posouzení věci v původním řízení a nepředkládá žádné nové důkazy, které vyšly najevo až po právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013. Nejvyšší správní soud nadto dodává, že pro povolení obnovy řízení je vedle novosti skutečností a důkazů nutno prokázat i to, že je účastník řízení v původním správním řízení nemohl uplatnit.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými námitky uvedené stěžovatelkou v kasační stížnosti, proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proto nemá. Žalovanému žádné uplatnitelné náklady nevznikly.

[18] Stěžovatelce byl již v řízení před krajským soudem ustanoven advokát usnesením ze dne 9. 6. 2017, č. j. 20 Ad 48/2016 - 54. Nejvyšší správní soud proto zároveň s rozhodnutím ve věci rozhodl i o odměně a náhradě hotových výdajů jejího zástupce. Ten má právo na odměnu za jeden úkon právní služby [podání kasační stížnosti; srov. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] ve výši 1.000 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 téže vyhlášky). Dále má zástupce stěžovatelky právo na náhradu hotových výdajů za tento úkon ve výši celkem 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 stejné vyhlášky). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o 21 % sazbu této daně. Celkem má zástupce stěžovatelky právo na 1.573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu